

[Boligministeren.]

man egentlig ikke sige, for efter den bestående saneringslov har der i det mindste været midler, som ikke er blevet anvendt. Man kan vel stort set sige, at kun mellem en femtedel og en fjerdedel af de midler, der har været til rådighed i den periode, det her drejer sig om, er blevet brugt til formålet. Det er en af begrundelserne for, at man ikke har foreslået beløbene sat i vejret — andre ordførere var også inde på dette spørgsmål — i selve lovforslaget i første omgang; thi alene det at udnytte de midler, som den gamle lov afsatte til formålet, er altså en væsentlig udvidelse af selve aktiviteten. Men jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at lovforslaget i § 47, stk. 4, udtrykkelig forudsætter, at der ved en udvidet aktivitet med finansudvalgets tilslutning kan afsættes flere midler til disse formål. I øvrigt fremgår det tydeligt af lovforslagets bemærkninger, at regeringen ikke regner med, at det afsatte beløb skulle være tilstrækkeligt til at løse opgaven fremover.

Hr. Sigsgaard stillede forskellige spørgsmål, som jeg må erkende at jeg til trods for hr. Sigsgaards bemærkning ikke mener jeg kan komme ind på at besvare, men jeg er rede til sådan besvarelse ved anden behandling, hvor den rigtigst hører hjemme. Men må jeg i anledning af det spørgsmål, hr. Sigsgaard rejste om den fælles bolig-anvisning, sige, at det, der her lægges op til, jo er en fælles boliganvisning for hovedstadsområdet alene med den begrænsede opgave at skaffe genhusningsmuligheder for de udsanerede. Det er ikke en fælles bolig-anvisning — det tror jeg heller ikke jeg har talt om på noget tidspunkt — for hele det storkøbenhavnske område i alle henseender, men kun en fælles boliganvisning med den begrænsede opgave at skaffe de 3.000-4.000 lejligheder; der skal fremskaffes for at løse genhusningsproblemet; her vil man stille disse boliger til rådighed for genhusningsudvalget, således at de direkte eller indirekte kan anvendes til formålet, og i øvrigt på forskellig måde søge at styrke og støtte dette genhusningsudvalgs arbejde, men det er altså en begrænset opgave, det har.

Hr. Sigsgaard omtalte endvidere de 75 pct., der kræves som nedrivningsmodent, for at et område kunne godkendes som et storsaneringsområde. Må jeg hertil sige: de

75 pct. er nævnt ikke i lovforslaget, men i motiverne til lovforslaget, og de går på ejendomsværdien; de procentsatser, som hr. Sigsgaard nævnte, det var vist 53 pct. i det ene tilfælde, går, så vidt jeg ved, på spørgsmålet om lejligheder, som har mangler, der kan begrunde en kondemnering, men ved sanering kan man nedrive andre ejendomme end dem, der er kondemneret. De to talstørrelser må altså ikke behandles sammen. Jeg vil også fremhæve, at der blev brugt udtrykket, at der er nævnt et anslået tal her, men på den givne foranledning vil jeg bekræfte, at storsanering skal opfattes således, at Nørrebro, som jeg også sagde det før, kan gøres til genstand for en storsanering.

Hr. Kai Moltke var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt 3.000-4.000 er nok. Jeg kan ikke gå videre, end jeg allerede har sagt, at sige til ham, at det er altså det mål, vi sætter os, og vi mener, at det er overkommeligt og realistisk.

Til hr. Helge Nielsen kan jeg sige, at der om kort tid her i tinget bliver lejlighed til at drøfte hele problematikken omkring ejerlejlighederne. Hr. Helge Nielsen var også utilfreds med selve kriteriet for storsanering, altså spørgsmålet om de 10-20 karreer, og det kan vi som sagt se nærmere på i forbindelse med udvalgsforhandlingerne. Endelig rejste hr. Helge Nielsen spørgsmålet om gårdrydningerne, og jeg forstod på ham, at han mener, at den udgift, som gårdrydningen medfører, vil være for belastende for lejerne, hvis den lægges på lejen. Det afhænger naturligvis af gårdrydningens omfang, men jeg må sige, jeg er selv kommet til at tænke på, at vi måske nok skal have en skarpere afgrænsning imellem begrebet gårdrydning, forstået i bygge-lovens, Københavns bygge-lovs, forstand, og begrebet udhuling, forstået i sanerings-lovens forstand, for det er helt klart, at hvis en gårdrydning omfatter nedrivning af murede dele eller af faste dele, kan den blive overordentlig kostbar og også stærkt belastende for lejen og dermed for lejerne. Hvis den derimod kan anerkendes som sanering, begyndende sanering, kan man altså dermed få dækket tabet, og derved vil det ikke belaste lejerne. Endelig rejste hr. Helge Nielsen spørgsmålet om lejeforhøjelse i tilfælde af modernisering. Også